अथ द्वितीयामाह। "यानि नो जिनं धनानि। जहर्थ शूर मन्युना। इन्द्रानुविन्द नस्त्वानि। अनेन हविषा पुनः" इति। हे शूर इन्द्र त्वं विहितस्याननुष्ठानात् निषिद्धसेवनाद्वा पापयुक्तान् नः अस्मान् जिनन् शिक्षार्थं हिंसन् मन्युना अस्माकं क्रोधेन यान्यस्मदीयानि धनानि जहर्थ अपहृतवानसि। अनेनास्मदीयेन हविषा तुष्टः सन् पुनरपि नोऽस्माकं तानि धनानि अनुविन्द अनुग्रहेण लभस्व देहीत्यर्थः। एतदुभयं नष्टधनस्य पुनःप्राप्त्यर्थे कस्मिंश्चित्कर्म्मविशेषे ऐन्द्रे द्रष्टव्यम्॥

अथ तृतीयामाह। "इन्द्र आशाभ्यः परि। सर्व्वाभ्योऽभयं करत् [१]। जेता शत्रून् विचर्षणिः" इति। विचर्षणिः विविच्य द्रष्टा शत्रूणां जेतेन्द्रः सर्व्वाभ्यो दिग्भ्यः परितो वर्त्तमानाभ्यः अस्माकम् अभयं करत् करोतु। अयं मन्त्रः पूर्व्वत्रैव उपहोमार्थः॥

अथ चतुर्थीमाह। "आकूत्यै त्वा कामाय त्वा समृधे त्वा। पुरोदधे अमृतत्वाय जीवसे" इति। हे इन्द्र आकूत्यादिसिद्ध्यर्थं त्वां पुरोदधे पुरस्कृत्य सेवे, आकूतिः सङ्कल्पः कामो भोगः समृत् समृद्धिः अमृतत्वमपमृत्युराहित्यं जीवनमनादिसम्पत्तिः॥

अथ पञ्चमीमाह। "आकूतिमस्यावसे। काममस्य समृद्धौ। इन्द्रस्य युञ्जते धियः" इति। लोके बुद्धिमन्तः कर्त्तारः अवसे स्वरक्षणार्थं समृद्धौ धनादिसमृद्ध्यर्थञ्च अस्येन्द्रस्याकूतिं सङ्कल्पं काममिच्छां धियो बुद्धिविशेषाश्च युञ्जते आश्रयन्ति। न त्विन्द्रनैरपेक्षेण स्वतन्त्रानाकूत्यादीन् लभन्ते॥